

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: PROLOG

Citation: Claussen, Sophus: "PROLOG", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens lyrik* :, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 209. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen11val-shoot-workid76155.pdf> (tilgået 11. juli 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens lyrik :

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

PROLOG

Har du set de dampende Heste,
naar Sporvognen i Forstaden trækkes i Skur,
Kusken, som fløjter i sin egen Dur
og tænker paa sin Frokost og Pigen, han vil gæste?
Der smutter hun bort over Gaardens Bro;
nu lokker hendes Køkken og den landlige Kro.

Lidt Varme er fornøden,
en Plads ved Ovnens og et hyggeligt Bord.
Ak, Verden er vidtløftig og stor,
og man maa tænde Piben, hvor man kan finde Gløden.

Har du hørt Fabrikerne skingre?
Den hele Forstad svarer med tyve for én.
Se Kvinder med arbejdsvante Fingre,
der slippes løs de myldrer omkap med Gadens Sten!
som stampet op af Jorden: ustandselige Sværme
med Frokosten under deres Ærme.

Har du set de unges Øjne, der ruller saa frit?
De gaar og lader Hofterne slingre.
Har du set deres Appetit?
Har du set deres arbejdsvante Fingre?
Men Rugbrød og lidt Vand gør Halsen saa tør.
De snildeste skotter til Værtshusets Dør,
om Kusken - til Fornøelse af Kraften -
vil byde en Kop Kaffe, maaske en Akvavit,
og en Fritur med Sporvogn i Aften.

210

De spredes, følg efter og hør dem fortælle,
de bitre og letsindige Ord
om Pengestykkets Magt og Fabriksherrens Vælde
paa disse Forstæders trampede Jord,
hvor en fattig Skønjomfru voxte stor
og smuk - med Udsigt til en Brændenælde.

Jenny og Studenten
er standset, mens Hjerterne stormer,
for at tale om Arbejdsdag og Reformer.
Taagen drysser paa begge sin Væde;
intet Ord bringer Jenny Glæde.
Hun husker sit Hjem og den sorte Fabrik.
Han elsker Fabrikspigens trodsige Blik.
O Dyndblomst fra Dybet, du Søde!
dine Kinder er blege, men Læberne gløde.

Jenny og Studenten
er standset paa Broen.
Hun bøjer sig, ryster en Sten ud af Skoen.
Nu banker hans Hjærte, hans Tale faar Vinger:
"Følg mig som Gæst til mit ensomme Rum,
læs mine Bøger! glem og vær stum!"
Men Jenny løfter sin truende Finger:
"Vær nær ved os andre, naar Stormklokken ringer!

"Tro mig, den ringer for os en Gang,
den dybe Klokke med bævende Klang.
Da er det, det gælder; da kommer en Prøve;

da kan du din Elskov til Jenny øve;
da kan du bringe dit Liv i Bod.
Men den, som ikke er med, er imod!"

O Dyndblomst fra Dybet - Engel med Fanen!
din dristige Pande skal graane
211 - i Smudset og Vanen!

Har du set de sindige Heste,
naar Sporvognen i Forstaden trækkes af Skur?
Kusken, som atter begynder sin Tur:
hans Hvil er forbi, der er langt til det næste.
Har du set i en Kant af den store By
de hundrede Skorstene ryge paa ny?
fra alle Veje sig Kvinder forene
i Skarer . . . utalligt som Stenbroens Stene.

Arbejderinden med Hænderne haarde,
hendes Liv er ej vort, hendes Skikke ej vore.
Saa maa hun vel tro paa en Fremtid, som byder
Erstatning for manglende Lykke og Dyder.
Hun høstede Frugten ved Skæbnens Spot
af Kundskabens Træ paa ondt og godt.